

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Què en fem, dels resultats?

Si la primera víctima d'una guerra és la veritat –en referència als fets comprovables–, imaginem-nos què pot passar si del que es tracta és de la batalla per les valoracions d'uns resultats electorals! Per això, ningú no s'hauria estranyar –però sí que pot escandalitzar-se'n– que qui ha obtingut el 18% dels vots pugui demanar la dimissió per la “derrota” de qui se n'ha emportat el 40% (amb dues vegades i mitja més de vots i diputats). Afortunadament, però, l'interregne ple de bombolles interpretatives que va de la constatació de la representació democràtica de cada opció electoral a la seva concreció en un govern, passa aviat. I llavors els fets s'imposen i la realitat política es refreda i torna al seu estat, si no sòlid del tot, sí que prou espès per haver-ne d'acceptar la consistència. Així doncs, paciència!

PERAQUESTARAÓ, i si no és per estudiar-les, no m'interessen gens les gesticulacions sobreactuades que pretenen dotar els resultats d'un sentit prou esbiaixat per fer perdedor qui ha guanyat i guanyador qui ha perdut. I, per tant, tinc poc interès a fer de Pep Bou, afegint sabó als resultats per veure si n'inflo un per enlairar-lo encara més per damunt dels altres. Ara bé, sí que vull alertar que de totes les dificultats que hi ha per valorar en calent el magma de resultats electorals, la més gran és la que deriva del fet d'observar-los amb les antigues ulleres autonòmiques. Només així es pot afirmar que els mapes electorals són estables. En realitat, de les darreres eleccions autonòmiques del 2012 a aquestes, a Catalunya s'ha produït un gran terratrèmol polític i és el de l'aparició d'una majoria independentista, ara certificada. El 2012 –i em limito als fets sense valorar-los– l'oferta explícitament independentista (ERC+CUP) només va recollir 624.559 vots, el 21,9 per cent, i 24 diputats. El 2015 (pendents encara dels vots de l'exterior) han estat 1.957.348 (JxSí+CUP), un 47,74 per cent i 72 diputats (tres vegades més de vots i diputats). A les representacions gràfiques dels resultats de diumenge a la premsa i televisió m'ha faltat aquest mapa, que és el que d'altra banda recull el sentit de la convocatòria, el de tota la campanya i, esclar, el de les conseqüències dels resultats.

I, DE FET, ÉS D'AIXÒ que ens hauria d'interessar començar a parlar: de què en fem dels resultats de diumenge. Perquè tots ho sabem –i ningú no va amagar– que el 27-S només era el primer objectiu a superar. Decisiu, sí, però no definitiu. És a partir d'ara que caldrà demostrar la màxima intel·ligència política –que no sempre hem tingut– per encarar-nos al desafiament més gran: fer progressar el pro-

PERE VIRGILI

.....
Les forces sobiranistes han d'evitar precipitar-se amb l'exigència de concrecions ideològiques que posin en risc la unitat d'acció imprescindible

jecte d'independència i culminar-lo amb èxit. Ja tenim mandat democràtic, però a l'altra banda hi ha una resistència total –amb dissimulació o descaradament– a acceptar els resultats. I si el no obtús del PP a qualsevol diàleg ha ajudat fins ara a posicionar el sí a la independència, un hipotètic triomf de l'unionisme amb pell de xai a les eleccions espanyoles del desembre podria representar un obstacle encara més gran per al procés, per les dilacions en què ens voldrà fer entrar.

LA MAJORIA FAVORABLE a la independència de l'actual Parlament era indispensable per seguir avançant. Ara, en el temps que va de la Declaració a la Proclamació de la independència, caldrà la màxima rapidesa en la concreció dels instruments que l'han de fer possible, però alhora caldrà evitar les precipitacions en l'exigència de concrecions ideològiques de partit que posin en risc la unitat d'acció imprescindible. La meva intuïció, si és que té cap valor, és que el procés s'accelerará, perquè ningú no podrà suportar divuit o vint-i-quatre mesos d'incertesa. Però, per si em falla la intuïció, preparem-nos per a una resistència tan tossuda com pacient.